

Banks καὶ φαίνεται εἰς τὴν Τολώνην ἐν τῷ κήπῳ τῆς θαλάσσης. Τὰ ἀνθη τοῦ εἶναι λευκά. Παράγει κατὰ τὸν Ἀπρίλιον πρὸς τὸν Μάιον 15000 καὶ καλύπτει διὰ τῶν ἐξ κλάδων τοῦ τεῖχον μήκους 75 ποδῶν καὶ ὕψους 48. Ἡ ρίζα ἔχει διάμετρον 2 ποδ. καὶ 8 πολ.

Ἡ σημερινὴ ἀνθουργία ἀριθμεῖ 3000 εἶδη ρόδων!

Ἄς ἐπιτραπῇ δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ προσθέσωμεν ἐν ἔτι, ὅπερ ὁ κύριος Μέγερ ἐν τῇ ἀθωότητι τοῦ ἐλησμώνησε—τὴν Γυναῖκα.

ΜΕΛΙΣΣΑΙΟΣ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

ἈΔΗ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΧΙΑΔΕΡ

ΠΑΡΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΥΠΟ

ΑΠΟΪΤΟΛΟΥ Ε. ΚΟΚΚΙΝΟΥ.

Ὅτε σεῖς διωκείτε ἔτι τὸν ὠραῖον κόσμον, ὀδηγοῦσαι τὰς εὐδαίμονας γενεὰς διὰ τοῦ γλυκέος χαλινοῦ τῆς χάριτος, ὧ ὠραῖαι ὑπάρξεις τῆς μυθώδους βασιλείας, ὅτε ἡ ὑμετέρα φιλήδονος λατρεία ἔλαμπεν ἔτι, ἄχ! τὸ πᾶν ἀλλοῖον, ἀλλοῖον, ἀλλοῖον ἦν τότε, ὁπότε ὁ ναός σου δι' ἀνθέων ἐστεφανοῦτο, ὧ Ἀμαθουσία Ἀφροδίτη.

Τότε τῆς ποιήσεως ὁ μαγικὸς πέπλος περιετύλισεν ἔτι ἡδέως τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὴν πλάσιν ἄπασαν ἐνεχέστο ἀφθόνως ἡ ζωὴ, καὶ, ὅπερ πλέον δὲν θέλει αἰσθανθῇ, ἡσθάνετο. Ὅπως δ' αὕτη μετὰ τοῦ ἔρωτος δεσμευθῇ ἐδίδετο μείζων τῇ φύσει λαμπρότης. Τὸ πᾶν εἰδείκνυε τὸ ἱερὸν βλέμμα, τὸ πᾶν τὰ ἔχνη θεοῦ τινός.

Ὅπου νῦν περιστρέφεται ἄψυχος (ὡς λέγουσιν οἱ ἡμέτεροι σοφοί) σφαῖρά τις πυρίνη, ἄλλοτε ὁ ἥλιος ἐν γαληνῇ μεγαλοπρεπείᾳ ὠδήγει τὸ χρυσοῦν αὐτοῦ

ἄρμα. Εἰς ἐκεῖνα τὰ ὕψη ἐθάμιζον αἱ Ὀρειάδες νύμφαι, εἰς ἐκεῖνο τὸ δένδρον ἔζη Δρυάς τις, ἀπὸ τὰς ὑδρίας τῶν ἐρατεινῶν Ναϊάδων ἀνέβλυζον οἱ ποταμοὶ μετ' ἀργυροσειδοῦς ἀφροῦ.

Ἡ δάφνη ἐκεῖνη ἐστράφη ποτὲ ὅπως παράσχη βοήθειαν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου εἰσέγησεν ἐπ' ἐκείνου τοῦ λίθου, καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ καλάμου τὸ συλλυπητήριον τῆς Σύριγγος, ἐξ ἐκείνου τοῦ μικροῦ δάσους ἀντήχησεν ὁ θρηῖνος τῆς Φιλομήλας. Ὁ ῥυαῖς ἐκεῖνος ὑπεδέχθη τὰ δάκρυα τῆς Δήμητρος κλαιούσης τὴν Περσεφόνην αὐτῆς, ἐξ ἐκείνου τοῦ λόφου ἡ Κυθήρεια ἐκάλεσεν οἶμοι! διὰ κενῆς τὸν ὠραῖον αὐτῆς φίλον.

Παρὰ τοῖς ἀπογόνοις τοῦ Δευκαλίωνος κατέβαινον τότε καὶ οἱ οὐρανῖνες. Ὅπως δὲ νικήσῃ ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς τὰς ὠραίας θυγατέρας τῆς Πύρρας ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον. Τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς θεοὺς, τοὺς ἥρωας, συνεζεύγνυνε ἔρως μετὰ γλυκέος δεσμοῦ· θνητοί, θεοὶ καὶ ἥρωες προσέφερον λατρεῖαν εἰς τὴν Ἀμαθοῦντα.

Ἡ ὑμετέρα ἀθόρυβος λατρεία ἀπηξίου τὴν βαθεῖαν σοβαρότητα καὶ τὰς λυγρὰς ἀρνήσεις· εἰς πάντας ἔπρεπεν ἡδέως νὰ πάλληται ἡ καρδίᾳ ἐν τοῖς στέρόνσι, διότι μεθ' ὑμῶν συνεδέετο ὁ εὐτυχὴς ἀνθρωπος. Τότε οὐδὲν ἔπαρον ἦν ἱερὸν ἢ ἡ ὠραϊότης, καὶ οὐδεὶς τῶν θεῶν ἠδεῖτο νὰ τέρπηται, ὅταν αἱ ἀγναὶ καὶ οὐχὶ ἄμμοιροι ἐρυθρήματος Μοῦσαι, ὅταν αἱ Χάριτες παρεδίδοντο.

Οἱ ὑμέτεροι ναοὶ ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ ὡς τὰ ἀνάκτορα, ὑμᾶς ἐμεγάλυνε τὸ ἄσμα τῶν ἡρώων εἰς τοὺς ἰσθμικοὺς ἀγῶνας πλουσίους ἀπὸ ἐντίμους στεφάνους, αἱ δὲ τέθριπποι ἤστραπτον εἰς τὸ τέρμα.. Ἐν χαριέσσει πλοκῇ ἐνεψυχοῦντο οἱ χοροὶ περὶ τὸν μεγαλοπρεπῆ βωμὸν, οἱ δὲ ὑμέτεροι κρόταφοι κατεκοσμοῦντο διὰ θριαμβευτικῶν στεμμάτων τεθειμένων ἐπὶ τῶν εὐωδῶν κομῶν.

Τὸ ἐπιφώνημα εὐοῖ τοῦ παιδρὸς θυροσοφοῦντος πλήθους καὶ ἡ μεγαλοπρε-

πῆξάμοιβή τῶν πανθῶν ἀνήγγελλον τὸν μέγαν κομιστὴν τῆς χαρᾶς. Ἰδὲ ἔμπροσθεν Φαύνους καὶ Σατύρους σφαλλομένους, ἰδὲ ὀρμητικὰς μαινάδας πέριξ πηδῶσας. Ὁ χορὸς αὐτῶν διεγείρει τὸν αἵνον εἰς τὸν οἶνον αὐτοῦ, καὶ αἱ ἐρυθραὶ παρειαὶ τοῦ ξενίζομένου εὐθυμοὶ γίγνονται ἐπὶ τῷ προσφερομένῳ ποτηρίῳ.

Εἰς τὴν κλίνην τοῦ θνήσκοντος δὲν ἐφαίνοντο τότε φρικτοὶ σκελετοὶ, φίλημα δὲ ἀφῆρει ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὴν ὑστάτην πνοὴν καὶ πνευμά τι κάτω ἔστρεψε τὴν δαδὰ του. Προσέτι δὲ τὴν αὐστηράν πλάστιγγα τοῦ Πλούτωνος ἐκράτει εἰς χεῖρας ἔγγονός τις θνητῆς γυναικὸς, καὶ ἡ φλογερὰ ὥδῃ τοῦ Θρακὸς συνεκίνηει τὰς Ἑρινύδας.

Ἡ χαρίεσσα καὶ εὐσεβὴς σκιά ἀνεβέβη εἰς τὰς τέρφεις αὐτῆς εἰς τὰ Ἥλύσια πεδία· καὶ ὁ μὲν πιστὸς σύζυγος ἐπαυρίσκει τὴν πιστὴν σύνευνον, ὁ δὲ ἡνίοχος τὸν ἱππόδρομον. Ὁ Αἰνὸς ἐξῆγεν ἐκ τῆς λύρας του τὸν συνῆθη μελωδικὸν ἦχον. Ὁ Ἀδμητος ἐρρίπτετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ἀλκῆστιος, ὁ Ὁρέστης ἀνεγνώριζε τὸν φίλον καὶ Φιλοκτήτης τὰ βέλη. Μεγάλᾳ ἄθλᾳ παρώτρυνον τὸν ἀθλητὴν εἰς τὴν ἐργώδη ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ οἱ εὐτολμοὶ ὁδηγοὶ τῶν μεγαλοψύχων ἐπιχειρήσεων ἐπορεύοντο μέχρι τῶν μακαρίων. Ἡ ἁγία πλειθὺς τῶν Θεῶν προσεκύνει τὸν Ἀσκληπιὸν τὸν ἀνακαλοῦντα τοὺς νεκροὺς εἰς τὴν ζωὴν. Οἱ δίδυμοι ὠδήγουν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον τὸν πρῶράτην διὰ μέσου τῶν κυμάτων.

Ἀθάνατον καὶ οὐράνιον πῦρ διεχεῖτο εἰς τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ὕμνους τοῦ Πινδάρου, εἰς τὴν λύραν τοῦ Ἀρίωνος, εἰς τοὺς λίθους τοῦ Φειδίου. Ὑπὸ τὸ ὦραϊον τόξον τῆς Ἰριδος ἦνθον χαριέστερα τὰ πεδία. Ἠδύτερον ἀντήχει ὁ αὐλὸς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ποιμένου θεοῦ.

Προσφιλεστέρα καὶ ἀνθρωπότερα ἔωγραφεῖτο ἡ νεότης εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Γανυμήδους πλεόν μεγαλόψυχος, ἥρωικῇ, θεία ἡ ἀρετὴ εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς Ἀθηνᾶς. Ἠδύτερος εἰς τὰς ψυχὰς ἦν ὁ διηγετικὸς δεσμὸς, ὅταν ὁ Ὑμέναιος

συνῆπτεν αὐτόν· τὸ λεπτὸν νῆμα τῆς ζωῆς κατέρρεεν ἐλαφρότερον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Μοιρῶν.

ὦραϊτε κόσμε, ποῦ εἶσαι; Ἐπᾶνελθε, δέομαί σου, ὦ λαμπρὲ καὶ ἀνθηρὲ καὶ ρὲ τῆς φύσεως. Οἶμοι! μόνον ἐν ταῖς μύθοις τῆς ποιήσεως ζῆ εἰσέτι ἡ πλαστή εἰκὼν σου. Ἑρμα καὶ λυπηρὰ τὰ πεδία ὑπάρχουσι καὶ οὐδεμία θεότης παρουσιάζεται εἰς τὸ ἐμὸν βλέμμα· φεῦ! μόνον ἡ σκιά ἐναπέμεινε τῆς ζωηροτάτης ἐκείνης εἰκόνας.

Ἀπαντα ἐκείνα τὰ ἄνθη προσεβλήθησαν ὑπὸ τῆς κατεψυγμένης πνοῆς τοῦ βορρᾶ. Ἵνα πλουτισθῇ εἰς μόνον ἐκ τῶν ἄλλων, ἔπρεπεν ὁ κόσμος ἐκείνων τῶν θεῶν νὰ γίνῃ ἄφαντος. Στυγνὸς ἐγὼ ζητῶ σε, ὦ Σελήνη, ἐν τῷ ἐνάστρῳ οὐρανῷ, καὶ ἐκεῖ δὲν σε ἐπανευρίσκω πλέον. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους, ἐν τοῖς κύμασιν ἐγὼ σε καλῶ· οἶμοι! ταῦτα ἀνενχοῦσι μάταιον ἦχον.

Ἀδαῆς τῆς χαρᾶς, ἦν αὕτη διανέμει, οὐχὶ πλέον ἐνθερμὸς διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς λαμπρότητα, οὐχὶ πλέον συναισθανομένη τὸ ὅπερ διοικεῖ αὐτὴν πνεῦμα, οὐχὶ πλέον μακαρία ἀπὸ τὴν ἐμὴν μακαριότητα, καὶ ἀνάισθητος ἔτι πρὸς τὴν τιμὴν τοῦ ποιητοῦ αὐτῆς ἡ φύσις ἀπολέσασα πάσας τὰς θείας αὐτῆς ιδιότητας δουλικῶς ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, ὥσπερ ἐκ κρεμᾶς, ὅπερ ὁμοιοειδῶς δι' ἀναπάσσεως δονεῖται.

Ὅπως ἀναγεννήσῃ αὖριον ἑαυτὴν, σήμερον αὕτη ὀρύττει τὸν ἑαυτῆς λάκκον, καὶ ἐν αἰωνίῳ ἴσῳ κύκλῳ ἀρ' ἑαυτῶν περιστρέφονται οἱ πλανῆται δύοντες καὶ ἀνατέλλοντες. Βραδέως ἐπανῆλθον οἱ Θεοὶ εἰς τὸν ποιητικὸν γῶρον, ἀνωφελεῖς ὄντες εἰς κόσμον, ὅστις ἀποπτύει πλέον τὸν χαλινὸν αὐτῶν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξικρτάται.

Ναὶ, ἐπανῆλθον· καὶ πᾶν τὸ ὦραϊον, πᾶν τὸ ἔξοχον, πάντα τῆς ζωῆς τὰ αἰσθήματα μετ' ἑαυτῶν ἔλαβον, ἐναπομείναντος ἡμῖν τοῦ ἀψύχου λόγου. Παρὰ συρθέντες ὑπὸ τοῦ τρέχοντος καιροῦ ἐσώθησαν σταθμεύσαντες ἐπὶ τοῦ βω·

μου τοῦ Πίνδου. Ὅστις θέλει νὰ ζή-
σῃ ἀθάνατος ἐν τοῖς ὕμνοις, πρέπει
νὰ διέλθῃ τὴν ζωὴν ταύτην.

Ἐν Κερκύρα τῇ 30 Μαΐου 1877.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

(1871—1872)

Τῷ Τ. Ε. Η.

Εἰπέ μοι, διατί μετὰ στοργῆς ἡ μνήμη
ἀναζητεῖ τὸν ὄλβιόν μου παρελθόντα χρόνον;
Εἰπέ μοι, Τιμολέων, διατί πενθίμῃ
Ἡ εὐτυχὲς ζωὴ μου ῥέπει μάλλον εἰς τὸν πόνον;

Εἰπέ μοι, διατί θερμῶς ἡ φαντασία
Μίαν εἰκόνα συμπαθοῦς ἀγάπης ἐγκλωπῶται,
Καὶ, μετὰ χρόνους τόσους, μνήμῃ τις γλυκεῖα
Εἰς ἔρωτα γλυκὺν ἐν τῇ ψυχῇ μεταρσιούται;

ὦ, διατί εἰς παλαιὰ χειρόγραφα μου
Ἡ εὐτυχὲς τοῦ παρελθόντος ἔρωτα ἰγεννήθη;
Εἰπέ, τὰ παιδικὰ ἐκεῖνα ὄνειρά μου
ὦ, διατί πικρὰ δὲν συμπαρέσυρεν ἡ λήθη;

Εἰπέ μοι, διατί, εἰς συμπαθεῖς εἰκόνα
Ἡδύτατα ἡ μνήμῃ ἀναπαύεται; εἰπέ μοι
ὦ, διατί τὰ ἔτη μου ἐκεῖνα μόνα
Ἐγκλείουσιν τῆς ζωῆς μου τόσον πλουτοναδέλφῃ μου;

ὦ, διατί οἱ παιδικοί ἐκείνοι πόθοι
Ἐντύπωνιν ἀφῆκαν εἰς τὸν βίον μου θαθεῖαν,
Καὶ λείψανον ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς ἰσώθη
Μόνον ὀδυνηρὰ ῥοπή πρὸς τὴν μελαγχολίαν;

Παιδίον διατί ἡγάπησα τοσούτον;
Μήτοι δὲν ἦτο κορασίς ἐπίσης καὶ ἡ Μυρτιά;
Εἰς τῆς ψυχῆς μου καὶ τῆς παιδικῆς τὸν πλοῦτον
Εἰπέ μοι, διατί ἐπέζησε τόση πτωχεία;

Μὴ ἐνθυμεῖσθαι; ἤμην ἄφροντι παιδίον,
Ὅτε συνήνησα τὴν παιδα ὄρφανον ἐμπρός μου.
Τίς ἤθελε πιστεύσει, ὅτ' εἰς ὅλον βίον
Δειλῆς ὑπῆρξε κόρης ἡ ἀγάπη ὀδηγός μου;

ὑπῆρξε τῆς ζωῆς μου ἄλλη Βεατρίκη,
Ἀνοίξασα τὰς πύλας πρὸ ἐμοῦ εἰς κόσμον θεῖον,
Καὶ, κόρην ἄπειρον, ἐπέστεψεν ἡ νίκη
Οἱ τοῦ μέλλοντος διέπλασεν ἀνδρὸς τὸν βίον.

Εἰπέ μοι, διατί ἀκόμῃ ἐνθυμεῖται
Τῆς ὀρφανῆς τὴν συμπαθεῖς εἰκόνα ἡ καρδιά;
Ἄφου ταχέως εἰς τὴν γῆν μας λησμονεῖται
Μετὰ τῆς συμφορᾶς ἐπίσης καὶ ἡ εὐτυχία;

ὦ, διατί ὅταν φιλόγελως ἐκίχην,
Ἀνύποπτος περῶσα πρὸς στιγμὴν ἐνώπιόν μου,
Χρυσοῦν ὄνειρον κόσμον πάλιν ἐνθυμίζει
Τὸ συμπαθὲς τῆς παιδικῆς ἀγάπης ὄνειρόν μου

Δὲν ἦτο ἡ ἀγάπη αὕτη τρικυμία
Εἰς τὴν ψυχὴν παιδίων δύο δὲν ἰγέννα πάθη.

ὑπῆρξε πόθων εὐτυχῆς συγκοινωνία,
Καὶ αἰσθητός τις, χρυσοῦς κόσμος διεγράφη.

ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ τερπνοῦ ἐκείνου κόσμου
Εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅλη ἡ ζωὴ προσεμεδίε.
ὑπῆρξεν ἄγγελος γλυκύς ὁ ὀδηγός μου,
Κ' ἡδύτατον ἐπίστευσε τὸν βίον ἡ καρδιά.

Τοσούτον βίον ἀναπαριστᾷ ἡ μνήμη,
Καὶ στρέφεται πρὸς παρελθόντος εὐτυχῆ εἰκόνα.
Εκεῖ που συναντᾶται προσφιλεῖ ψυχῇ μου
Μὲ τῇ κοτύλῃ τῆς νεότητός μου χελιδόνα.

Ἡ τρυφερὴ αὕτη χελιδὼν μοι περυγίζει.
Εἰς τὴν αὐδὴν τῆς συγκινεῖται πάλιν ἡ ψυχὴ μου.
Εἰς τὴν ἀγάπην τὴν ζωὴν μου ἀφυπνίζει,
Καὶ οἱ γλυκύτατοι ἀναβόουσιν ὄνειροί μου.

Εἰπέ μοι, διατί τερπνῶς ἡ φαντασία
Εἰς τὸ γλυκύ μου περυγίζει ὄνειρον; εἰπέ μοι
Μή τοι καὶ πάλιν θὰ ἐγκλείσῃ ἡ καρδιά
Ὅ, τι ἡγάπα, καὶ ἔσυρεν ἡ λήθη, ἀδελφε μου;

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαρτίου 1877

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Τῷ ΦΙΛΩ

ΔΙΟΝΥΣΙΩ Α. ΔΗΜΑΚΩ

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ ΤΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ ΑΥΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ

Δὲ φταίει ὁ Πλάστης, ἄτυχε,
Ποῦ πῆρε τὸ παιδί σου!
Γιατὶ Ἄλλῃ τοῦ τὸ ζήτησε
Ποῦταν ποτὲ ἀκριβὴ σου.

Ἐκεῖ ὅτ' αὖθις τοῦ δώματα
Ἀγροίκας κάθε μέρα
«Φέρε μου τ' Ἀγγελοῦδι μου,
» Ἀλάνθηστε Πατέρα.»

Τὸ βλέμμα τέλος ἔστρεψε
Κ' εἶδε τὴ Σύζυγό σου
Ποῦ Ἐκείνη τοῦ ἐγύρευε
Τὸ βρέφος τὸ δ' δικό σου

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδίστασε
Πάλι νὰ σὲ λυπήσῃ,
Ἀλλὰ τῆς Μάννας ἡ φωνὴ
Ἐπρεπε νὰ νικήσῃ!

Κ' ἐδιτάζε καὶ τσ' ἔφεραν
Σήμερα τὸ παιδί της
Γιὰ νὰ μὴ μένη τσ' οὐρανοῦς
Ἡ μαύρη μοναχὴ Της.

9 Ἰουνίου 1877.

Κ. Ι. Σ.